

ACCIO SINDICAL

Òrgan de la Federació Local de Sindicats i portantveu de la Comarcal Alt Camp C. N. T.

Any III PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Paquets des de 5 exemplars, a 17 cts. exemplar
Número solt, 20 cts. - Trimestre, 280 pessetes Valls, Dijous 20 de Gener de 1938 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
Carrer de B. Durruti, 44 Número 68

EDITORIAL

Revaloritzem els Sindicats

Dies enrera ens referiem a una oportuníssima circular del Comitè Comarcal Confederal de l'Alt Camp, adreçada als nostres Sindicats i recopilàvem els punts essencials, tots capitalissims, per a la nostra organització, en l'esmentada circular continguts.

Avui volem donar un pas més en el desenvolupament del mateix tema, afirmar-nos molt més encara, si és possible, en la nostra posició, executar una altra embranzida vers la més veritable i necessària forma de depurar el nostre moviment dreçant-lo plenament vers el seu esperit, vers els horitzons que li corresponen.

Es indubtable que els Sindicats, que el sindicalisme en general, han passat i passen encara per una gran prova, durant la qual, tant com les dificultats circumstancials que s'han amuntegat davant el seu pas per a fer, si no impossible, al menys molt difícil el seu avenç vers l'ompliment de la seva comesa, s'hi han acumulat les escomeses de tota mena, tant en el terreny purament teòric com en la pràctica, tractant de demostrar o de voler fer creure que els Sindicats eren ja una cosa extemporànea, fora de lloc, anacrònica completament i, en el millor dels casos, digna tan sols d'una atenció i d'una categoria d'ordre secundari.

La pràctica mateixa de l'intervencionisme de la Confederació Nacional del Treball en la direcció bèl·lica i política de la vida espanyola des del 19 de juliol ençà ha contribuït, i no poc precisament, a fer passar l'atenció col·lectiva per damunt de la naturalesa pròpia de l'organisme confederal, sent que se'l vegés ja molt més com un partit polític que com un agrupament orgànic i federatiu de Sindicats.

Per altra banda, la realització col·lectivista, en apartar tota una colla de preocupacions d'ordre obrerista de la mentalitat dels nostres treballadors, en deslluir-los de la necessitat, immediata al menys, d'haver de pensar en la seva defensa i el seu atac davant i contra el patró respectivament, ha acabat de posar davant la autèntica realitat sindical un graia de molta consideració que serà necessari anar arrencant per a no fugir definitivament del bon camí.

Es clar que són absolutament explicables moltes coses. Naturalment que no és gens d'estrany que la Confederació Nacional del Treball ens sembli de vegades pel seu procedir un partit polític més que un organisme de lluita proletària, ni fins que, sobre tot en alguns moments, ho sigui certament.

Comprenem perfectament que els millors companys confederals hagin estat engolits o per la guerra o pel col·lectivisme. I que les activitats col·lectivistes, acaparant les energies dels nostres companys, indispensables per a la complicadíssima organització nova del treball en totes llurs formes, hagi produït el bandejament més o menys absolut dels Sindicats.

I encara a les localitats de població obrera industrial i més nombrosa, a les quals la mateixa necessitat de relació ha fet coincidir, vulguis que no, els treballadors de les col·lectivitats i els que encara treballen per un patró, els d'unos i altres branques del treball, al Sindicat, aquest s'ha anat sostenint encara en una situació d'estimable importància.

Però a les localitats de menys habitants, als pobles rurals, on només existeix Sindicat Unic d'Oficis Varis o de Camperols, essent, en un i altre cas, aquests, si no tots, la gairebé totalitat dels afiliats al Sindicat, aquest ve sofrint un colapso gravíssim, principalment on l'existència de Col·lectivitat Agrícola ha absorbit també gairebé totes les energies i gairebé tots, si no tots com en tants cassos, els militants.

Es hora, però, que ens donguem tots compte de l'errada que representa aquest bandejament del Sindicat i que cuitem a rectificar una posició, una conducta, una trajectòria que ja avui podem veure preñada de tota mena de perills i greus conseqüències.

Es necessari que no perdem ni un moment de vista els Sindicats, que els concedim més importància, que compreguem el gran paper que estan cridats a fer en un avenir potser molt més proper del que molts es pensen.

Per haver fugit de la realitat autèntica del Sindicat, per haver-nos oblidat de la naturalesa mateixa de la Confederació Nacional del Treball, per haver-nos esgarriat del ferm camí, potser més difícil i dur de vegades que el que hem seguit, que les essències sindicals ens assenyalen, han estat possibles moltes coses, moltes errades, molts cops de cap, moltes caigudes dolorosíssimes i fins no poques de cruents efectes irreparables, els quals, si bé hagués estat, naturalment, millor per a tots que no s'haguessin produït mai, ja que ho han estat, hem de voler tots que no tornin a succeir més i fer, ensems, el necessari per a assolir-ho.

RAZONARIO ANTIFASCISTA

No se crea que porque blasonamos sin cesar de antifascistas somos esto nada más o sólo apéndices, como pudiera parecer, del mismo fascismo.

Antifascistas en cuanto al fascismo, naturalmente; puesto que de no existir el fascismo, para nada se nos hubiese ocurrido convertirnos en antifascistas.

No sólo esto: para nosotros es hasta molesto y para muchos hasta muy duro verse precisados a ser anti-algo; aunque ese algo sea nada menos que esa infamia, ese dolor, esa vergüenza para la vida, llamada fascismo.

Somos en el fondo positivistas, progresistas, independientes, libertarios.

Somos, por lo tanto, esencialmente incompatibles con todo cuanto represente dependencia, esclavitud, encadenamiento a una premisa que nos convierte en segundones, en satélites, en soldados de un ejército forzosa y necesariamente a cada momento más ejército, más disciplinado, más ordenado, más regular y, por lo tanto, más militar.

Pero es que no nos queda más remedio. El problema previo es fundamental.

Tan libres somos espiritualmente que la libertad misma, el anarquismo, es para nosotros un principio y una llave, no una puerta y una meta.

Sin embargo, sin libertad serian inútiles todos los anhelos, todos los afanes, todos los horizontes y todas las puertas.

¿Qué será la vida para nosotros, qué podremos hacer de ella, sin resolver primeramente el problema previo de libertad del peligro, del agobio, de la terrible pesadilla, de la monstruosa realidad fascista?

He aquí justificado el antifascismo. He aquí en que se fundamenta la profunda tragedia del anti forzoso, indeclinable, fundamental y categórico.

Antifascismo antes que todo; antes que el arte, que el amor, que los ensueños y que la vida. Antes que todo. Puesto que todo será imposible, amor, belleza, ensueño, vida, mientras quede sobre el mundo, por muy lejano que nos parezca, posibilidad alguna de cualquier fascismo.

Antifascismo; antifascismo...

Problemas vitales

Por una Residencia o Comunidad Escolar Libre en nuestra ciudad

Reconociendo que uno de los problemas más graves que tiene planteados la sociedad presente es el del desenvolvimiento espiritual principalmente de la juventud en los llamados pueblos rurales, y llevados del convencimiento de que es indispensable llegar cuanto antes a resolverlo y del afán de contribuir a ello, hemos tomado unos cuantos compañeros de esta comarca una iniciativa que no dudamos en hacer pública desde las columnas de ACCIO SINDICAL.

No hace falta decir que los inconvenientes o insuficiencia de los medios escolares de las pequeñas localidades se hacen más patentes así que los niños y niñas van alcanzando generalmente de los 12 a los 14 años, sobre todo si han tenido la suerte de dar con alguno de los pocos maestros diseminados por dichos pueblos que se toman en serio su misión y se consagran con amor y eficacia a su trabajo.

Pues resulta que precisamente por su mayor grado de desarrollo cultural, por el mayor cúmulo de enseñanzas adquiridas y, como consecuencia, por su preparación y capacidad, esos muchachos y muchachas hasta cierto punto privilegiados hasta el momento de traspasar los límites superiores de la edad escolar, sienten más el vacío en que se hunden, la solución de continuidad que ante ellos se abre, al sentir-se arrancados de su sentido, de lo que iba siendo cada vez algo más propio y esencial para su existencia, su cultura, para ser arrojados al trabajo y a un creciente y sistemático apartamiento de toda posibilidad continuativa de su educación y de su enseñanza, generalmente por falta de medios para desplazarse en busca del elemento cultural correspondiente a su desenvolvimiento intelectual.

Y se encamina, precisamente, nuestra iniciativa, por lo menos a señalar lo que considera una posibilidad y una manera de resolver, tan sólo sea de momento parcialmente, la cuestión.

Partimos del principio de que por lo pronto damos como resuelto o poco menos el problema de los maestros,

Entendemos que si los que regentan los colegios de primera y segunda enseñanza hoy existentes, dados el margen de libertad de que disfrutan y la orientación predominante sino del todo satisfactoria, bastante aceptable, quieren cumplir, labor extensa y de trascendencia pueden hacer.

No somos, por otra parte, enemigos sistemáticos de la oficialidad, hasta totalitaria si se quiere, de la enseñanza, siempre y cuando sea como debe ser. Ojalá fuese la enseñanza oficial tan insuperable, tan perfecta que resutase a todas luces innecesaria la enseñanza libre o privada.

Por lo tanto, de momento nuestras aspiraciones son más modestas y más concretas.

Se trata sólo de proponer, de ver si hallamos el apoyo y el calor suficientes especialmente entre nuestros compañeros y cuantos se interesan de verdad por estas cosas, para el establecimiento de una Residencia o Comunidad Escolar Libre en nuestra ciudad para los muchachos y muchachas de los pueblos que pudieran anhelar o ser capaces de más amplitud de conocimientos y aún de preparaciones profesionales, técnicas y artísticas.

Bien organizada, los gastos de la Residencia o Comunidad serian de fácil sufragar, puesto que los escolares en ella acogidos o residenciados vivirían con lo mismo que viven en sus casas y desde pronto, habria de ser sostenida colectivamente.

Ni que decir tiene que las Colectividades Agrícolas sobre todo habrian de ser su principal factor de sostenimiento y su más calificado usufructuario al mismo tiempo, por un sin fin de razones a cual más poderosa, y de ellas, de las mencionadas Colectividades, esperamos el mayor aliento para la realización de la obra necesaria que propugnamos.

Por lo pronto nos limitamos al esbozo de nuestra iniciativa que aquí publicamos, dejando para números sucesivos nuestro propósito de ir desarrollándola con la amplitud y plenitud de detalles que le corresponden.

Ve de la pàgina 1

El pensament dels nostres infants davant la guerra contra el feixisme

—hi diu pel seu compte una altra noieteta molt aixirada.

—I per què el feixisme és el feixisme i ja n'hi ha prou, i ja està dit tot, no li sembla a vostè? —talla categòric el ros fornit, a qui ja podem dir-li company Grifé.

La manca de queviures

En parlar-los de la manca de menjar, aquests noietes i noietes es posen encara més seriosos:

—Quan guanyem la guerra tornarem a tenir pa, tan com vulguem —diu un de menut.

—I llet i carn —hi posa un altre.

—El cas és que guanyem —afegeix un tercer.

I alguns a l'hora:

—Això, això.

—Que s'hi guanyarem? —llença Grifé—. Mira, Palau, encara sembla que no ho creuen. Doncs guanyarem i el dia de la victòria us convido tots a berenar d'aquella manera que ja sabeu. Però mentre duri la guerra, que és això de parlar de menjar? I mira que jo, d'una mossegada, mig pa de lliura, no, Miquel? Però ara... quatre forats he afegit ja a la correia dels pantalons. I res, amunt, sense queixar-se i si hi ha poc o molt de pa tot cap al front, perquè els d'allí guanyaran la guerra i a ells donem carall, heranes que ens menjarem, fins amb romescu i bacallà, i amb tant de pa com hi voldrem! Visca la victòria contra el feixisme!

—Visca! Visca! —repeteixen tots.

I amb la sortida d'aquest noi que sembla un home, donem per acabada la conversa i ens acomiadem d'aquells infants, alguns dels quals ens acompanyen preguntant-nos i explicant-nos més coses encara, ja en cordial camaraderia, fins a la porta mateix de casa.

Aquest numero ha passat per la censura

COOPERATIVA OBRERA DE FUSTERIA I EBENISTERIA

TALLER DE FUSTERIA MECANICA I EBENISTERIA

CONSTRUCCIO DE CARROSSERIES, TAÜTS I NEVERES

Despatx i Tallers:

General Comerma, 18 i 22 - Telèfon núm. 173

Venda al detall de mobles:

Bonaventura Durruti, 20 (abans Baldrich)

VALLS

Per la Cultura

Tot i comprenent que els moments actuals són d'un gran nerviosisme i de preocupacions tan immediates i punyents que no ens deixen temps per a pensar en les manifestacions de la vida anímica i espiritual, ens permetem cridar novament l'atenció dels nostres companys i de l'antifeixisme en general prop d'un problema de tanta transcendència com la cultura.

La guerra es va fent llarga. Els mesos passen, i els infants que el dia 19 de juliol del 1936 tenien només 12 anys, que és com dir que es trobaven en plena infantesa, es troben ara prop dels 14, i a les portes del moment en que es veuran, si no hi estan ja, incorporats al treball.

Pensem, més a més, que aquests infants, si volen encara, però ja a les portes de l'adolescència i a dues passes del que solem dir-ne la joventut, són els cridats a rebre de ple a les seves mans el fruit magnífic de la nostra victòria indiscutible contra el feixisme i l'actual gesta revolucionària.

Estem segurs que pel camí que anem en aquest aspecte, podem arribar a un bon resultat?

No fóra terrible que després del preu immens a que l'esmentada victòria ens haurà costat, la vegegim caure de les mans que l'hauran de rebre, per incapacitat o indiferència?

Pro-Sindicato de la Enseñanza y Profesiones Liberales

Por la presente se comunica a todos nuestros compañeros y compañeras del Magisterio en todos sus grados, estudiantes, abogados, escritores y demás artistas en general, a cuantos, en fin, están ejerciendo o se preparan para el ejercicio de alguna o algunas de las denominadas profesiones liberales, que se está organizando en esta localidad la constitución de nuestro Sindicato dentro de la Confederación Nacional del Trabajo.

Para todo cuanto pueda interesaros podeis dirigiros a la Federación Local de Sindicatos Unicos C.N.T. de Valls, plaza de la República, número 11.

La Comisión Organizadora

Estudis de projectes i pressupostos de tota mena d'obres en general.

De Pla de Cabra

El diumenge propassat varen tenir lloc en aquesta localitat les eleccions per al nomenament del Consell Directiu del Sindicat Agrícola.

Amb anterioritat al dia de les eleccions, els companys del Sindicat de la C. N. T. havien presentat a la Junta Municipal Agrària, tal com disposa el Decret de la Conselleria d'Agricultura, data 23 de novembre darrer, impugnacions en el sentit de considerar que segons l'esmentat Decret com és lògic, una colla de noms dels que figuraven al cens sindical Agrícola que hom acabava de confeccionar, no podien prendre part a les eleccions i alguns d'altres ni figurar en el cens, per la senzill raó de no treballar d'agricultors les persones que els porten, ni viure, per tant, d'aquest treball.

Les raons que els companys de la C. N. T. de la localitat al·legaven per a les seves impugnacions, pel que fa referència al dret a prendre part a les eleccions molts ciutadans, als noms dels quals al·ludim més amunt, tot i ésser agricultors, eren les mateixes que el repetit Decret deixa establertes d'una manera clara i categòrica.

Alguns d'aquells ciutadans havien actuat abans del 19 de juliol del 1936 franca i obertament contra organitzacions sindicals i partits polítics avui integrants de l'anomenat Bloc Antifeixista o Popular Antifeixista.

D'altres es trobaven en el cas de no ésser caps de casa i de figurar al cens junt amb aquests, és a dir, havent-hi famílies amb més d'un vot.

Amb tot, les impugnacions dels nostres companys foren desestimades i les eleccions varen tenir lloc sense haver-se verificat les variacions sol·licitades per a la llista dels electors.

En vista d'això, la C. N. T. de Pla de Cabra, en Assemblea convocada a l'efecte, va acordar que procedia no prendre part a les eleccions sindicals agrícoles per no respondre ni a la lletra ni a l'esperit del novament al·ludit Decret d'organització d'aquelles.

Més a més, ha fet tramesa a la Junta Municipal Agrària local i al Consell d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya d'un escrit en el qual és exposat tot el succeït respecte al cas, s'hi manifesta una respectuosa però enèrgica protesta i es sol·licita l'anul·lament de les eleccions verificades i la convocatòria d'unes altres, amb totes les garanties.

De Bràfim

Una Conferència

El dijous de la setmana passada va desenvolupar una conferència en aquest poble el company Torres, parlant sobre els Sindicats i les col·lectivitats Agrícoles.

La conferència havia estat organitzada pels companys col·lectivistes de

la localitat i va assistir a escoltar-la molt de públic.

Féu la presentació del conferenciant el company Vidal, i acte seguit prengué aquell la paraula.

Va exposar primerament una sèrie de consideracions i de fets encaminats a fer desprendre del seu error als que creuen que a Espanya no ha passat res, revolucionàriament parlant. Pel contrari, ha passat i passarà molt més encara així que la victòria indiscutible contra les forces reaccionàries i imperialistes sigui ja un fet real i resolt.

Entre les coses que són un fet i que no podrà ja fer desaparèixer ningú, ensems que d'altres desaparegudes, tampoc ningú no les podrà fer tornar ja mai més, cal remarcar-hi l'existència de les Col·lectivitats Agrícoles.

Es refereix a la legislació de caràcter agrari que ha estat establerta esgraonadament des del 19 de juliol del 1936 ençà.

Explica i comenta el contingut de l'esmentada legislació, principalment els punts capitals de la mateixa i que més serveixen per a demostrar que ja ningú no s'atreveix a combatre, al menys en principi, el col·lectivisme, sinó que, precisament a l'inrevés, tots els organismes antifeixistes el que pretenen és absorbir, controlar i orientar una manifestació que comprenen ja indestructible, consubstancial de tota nova forma social i política que damunt la llei general de l'antifeixisme pugui bastir-se.

Parla després dels Sindicats Agrícoles i explica els seus orígens democràtics i, fins a cert punt, revolucionaris, i la que cal que siga la seva trajectòria per a respondre a les seves finalitats i a la comesa que hom espera d'ells i cal que executin.

Però per a que els Sindicats Agrícoles puguin aconseguir la seva missió, la que el moment històric, principalment, que estem vivint, reclama d'ells i la que el poble autèntic, el treballador, espera i mereix, cal que regentin els seus llocs directius representants del veritable poble, treballadors indiscutibles i homes de reconeguda filiació no solament antifeixista, si no fins revolucionària.

Per això cal que tots els autèntics treballadors del camp, antifeixistes i revolucionaris, es fonguin en un bloc per a fer impossibles totes les maniobres de la gent de dreta, de s'feixistes més o menys disfressats i acomplint i fent acomplir el que les disposicions de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat de Catalunya assenyalen, tota vegada que, de moment, ja serà prou que s'assoleixi fer-les respectar, procurin que ocupin els llocs de responsabilitat dels Sindicats Agrícoles, treballadors de camp genuïnament antifeixistes i revolucionaris.

Així acaba la conferència del company Torres, la qual va agradar molt als qui l'escoltaren.

Als Sindicats C.N.T. de la Comarca

Ens permetem fer avinent als nostres Sindicats que una de les coses que vauríem amb més goig, fóra que ens trametessin d'una manera regular notes respecte la marxa de la nostra organització a les respectives localitats i que nosaltres publicàriem amateniment, amb el dalit de donar la major publicitat possible al desenvolupament del nostre moviment.

Tota classe d'activitats, tota manifestació de la vida orgànica confederal, hauria de veure's degudament enregistrada en la nostra premsa, i, naturalment, així voldríem puguer fer-ho nosaltres pel que es refereix a la vida sindical i revolucionària de la nostra comarca.

Però cal que tinguin ben present els nostres companys de les diferents localitats on la Confederació Nacional del Treball compta amb Sindicats, que ens és impossible de desplaçar-nos com fóra necessari i el nostre gust, de poble en poble amb la rapidesa i amb la freqüència que les necessitats informatives del nostre setmanari exigien.

Cal, per tant, que els companys residenciats a les diverses poblacions que compten amb Sindicats de la C. N. T., per poc que gaudeixin de temps o que vulguin fer-ho, ens enviïn d'una manera regular, com defiem abans, comunicats sobre el seu desenvolupament.

No hi fa res que no estiguin massa ben escrits ni que siguin breus. N'hi ha prou amb que ens facin tramesa d'una idea, per simple que sigui, del que calgui remarcar, desenvolupar o comentar i nosaltres tindrem cura d'adaptar-ho en cada cas a la importància i possibilitats de l'assumpte i a l'espai i condicions d'Acció Sindical.

Es, aquest, obra de la nostra organització i per a la mateixa principalment i cal que tots hi contribuïm amb la nostra bona voluntat i el nostre esforç per tal de fer-lo més amable, més atractiu, i, com a conseqüència, més desitjat i més llegit a cada instant.

Per manca d'espai, ens veiem obligats a deixar per a la setmana vinent la publicació de la llista de donatius Pro-Roba d'Abric per als Fronts, enviada pel Sindicat de Sanitat, Higiene i Assistència Social de Valls.

Llegiu: Acció Sindical

EDICTE La Llibertat i la infantesa

Per ordre del Consell Superior de la Cooperació del Departament d'Economia de la Generalitat de Catalunya faig pública la part dispositiva de la Circular aprovada en sessió del Ple d'aquell Consell del dia 23 de Novembre del 1937. Diu així:

«1er.—S'acorda realitzar, passat un termini de tres mesos, inspeccions a les entitats mutualistes i cooperatistes de les quals es tingui coneixement que tal vegada no funcionin amb regularitat per a procedir severament contra aquelles que no estiguin acollides a les Lleis de Bases de la Cooperació i de la Mutualitat o de Cooperatives.»

«2on.—S'acorda demanar a totes les Alcaldies de Catalunya que donin publicitat a l'extrem anterior a fi que les entitats interessades en tinguin coneixement.»

«3er.—Quan es presenti davant d'un Tribunal Arbitral una demanda formulada per o contra una Mutualitat o Cooperativa no acollida a les Lleis pertinents, no podrà ésser admesa.»

«4rt.—Haver vist amb satisfacció les consideracions de la sentència dictada el 24 de Juliol d'enguany pel Tribunal arbitral de la Federació de Mutualitats de Catalunya, pel zel palesat, i comunicar-ho així a la Federació de Mutualitats de Catalunya per al seu trasllat al Tribunal d'Arbitratge.»

Les quals coses faig públiques en virtut de les Ordres rebudes.

Valls, 10 de Gener del 1938.

L'Alcalde-President,

Joan Plana

Intercanvis i compra-ventes

Recordem altra vegada als nostres companys i comunicants en general, que, quan s'adrecin a nosaltres per a que publiquem alguna sol·licitud u oferiment de gèneres, indiquin més a més, en el primer cas contra que pretenen que se'ls proporcioni el que demanen, i en el segon què voldrien a canvi del que ofereixen.

D'aquesta manera s'avança molt perquè s'estalvia molt de temps i es faciliten les relacions i les operacions, evitant moltes consultes inútils i provocant la realització de transaccions directes i ràpides.

Oferiments:

Llenya i avellanes contra arròs, morenc, garrofes i patates.

Erp i guixes contra morenc, garrofes o arròs.

Oli, ametlles, vi i sabó contra garrofes, morenc, ordi, civada, arròs, sigrons o altre menjar per a persones o animals.

Sol·licituds:

Morenc, oli i garrofes a canvi d'avellanes.

Roba i arròs a canvi d'avellanes i ous.

Sucrí i arròs a canvi d'ametlles, avellanes, oli i vi.

Garrofes o morenc a canvi de llenya, ametlles i avellanes.

El preu dels articles de primera necessitat

Cal que tinguem cura amb la infantesa i de la seva educació.

No ens exposem a desenganys ni a greus fracassos, per la nostra manca de visió, de prevenció i de sentiment de responsabilitat.

Tenim amb els infants una qüestió capitalíssima a resoldre; i que és precis no postergar.

Recordem la generació que va sorgir immediatament després de la Gran Guerra: futbolistes, boxejadors i carn de canó per a tots els estirabots d'ordre polític i tots els feixismes.

No vulguem que després de la guerra que estem vivint i del que ens espera, ens hàgim de trobar amb un espectacle potser pitjor, amb una generació d'indiferents, de militaristes, d'irresponsables i de sectaris.

Pares i mestres, homes d'ideals de llibertat i de justícia, homes de cor senzillament, parem esment en aquest problema: resolem-lo.

Al Ple Confederal darrerament reunit a la nostra ciutat, un dels punts sotmesos a discussió i que més va despertar l'atenció dels nostres companys fou el referent a la pujada fantàstica dels preus dels articles de primera necessitat i el desgavell ocasionat a l'economia proletària principalment amb el gran desnivell que s'ha produït entre els jornals i el cost de la vida.

A l'esmentat Ple fou acordat que els delegats de la nostra Comarca que són al Ple Nacional Confederal que es reuneix el dia 15 d'aquest mateix mes a València, duguessin al mateix la proposta d'una entesa sobre la qüestió amb la U. G. T. i seguidament al Govern de la República per a imposar a tota l'Espanya lleial un equilibri anivellat entre els jornals i el cost de la vida, tant pel que és referent als treballadors i productes del camp com als treballadors i productes industrials.

No ens sembla desencertada la iniciativa i ho seria que es resolgués d'una vegada una qüestió tan enutjosa.

Els efectes dels passats dies de fret

Poc a poc, així que s'ha fet més palés el canvi radical de temperatura, s'han posat més de manifest també els efectes desastrosos de les gelades dels darrers dies de l'any passat i dels primers d'enguany damunt les plantes.

No cal dir que el mal a l'horta ha estat considerable, pel que a les verdures, sobretot a les llegums, que tan avançades estaven, es refereix.

Així mateix cal dir-ho també d'alguns arbres fruiters, els ametllers principalment, sense deixar entera, però, els mateixos garrofers.

Amb moltes plantes de jardí i adornament, però amb els cactus i plantes grasses principalment si estaven a camp ras, el fret ha estat, podem dir-ho sense por a mentir, un flagell exterminador.

Heus ací una greu escomesa que hem rebut per part de l'hivern, com si sentint-se aliat dels feixistes vulgués venjar-se també de nosaltres per la gran victòria assolida a Terol.

HEMEROTECA MUNICIPAL de MADRID

La Hemeroteca Municipal de Madrid recuerda a los señores directores de periódicos de todo el territorio leal la obligación en que se encuentran, por orden ministerial de 8 de octubre de 1937, de remitir a dicho centro cultural (plaza de la Villa, núm. 3; apartado núm. 12.155) dos ejemplares de cuantas publicaciones ven la luz en los momentos presentes. Nadie debe olvidar la extraordinaria importancia que en estas circunstancias constituye el archivo de cualquier latido de opinión.

La Hemeroteca madrileña agradece de antemano el cumplimiento de la mencionada orden que de modo tan singular repercute en el desarrollo de la cultura nacional.

Madrid, 15 diciembre de 1937.

Imp. E. Castells. - Telf. 186. - VALLS

C. N. T. A. I. T.
Sindicat de la Indústria Fabril, Tèxtil, Vestir i Annexes
VALLS
SECCIO DE SASTRERIA
Es compliau aquesta Secció en assabentar a totes les companyes mancades de treball, la constitució d'un taller Col·lectiu C. N. T. (Lina Odena, núm. 32).
LA JUNTA.

C. N. T. Sindicat Construcció A. I. T.
SECCIO DE PINTORS
COL·LECTIVITZADA
Pintura - Decoració - Rètols - Treballs Artístics
Carrer Anselm Clavé, número 32
(Davant plaça del Quarter)

A TOTS ELS AGRICULTORS
LA COL·LECTIVITAT AGRICOLA DE VALLS,
fa avinent a totes les Col·lectivitats de la comarca i el públic en general, que pot servir tota classe de planté dels acreditats horts de
PANTANO I CARME
Per encàrrecs a les oficines de la mateixa,
carrer F. Macià, 14, 1.er pis, telèfon, 55, Valls
La Comissió

Transports Col·lectius
C. N. T. A. I. T.
S'assabenta al públic en general que s'atmeten encàrrecs diàriament per
Reus Tarragona
Lleida Barcelona
TRANSPORTS GENERALS
Per encàrrecs dirigiu-vos al Garatge General del Transport. Telèfon 201
VALLS

TRANSPORTS COL·LECTIVITZATS
C. N. T. TRACCIO SANG A. I. T.
VALLS
Facturacions de tota classe, viatges locals i per carretera.
Despatx: { Passeig Pi i Margall. Telèfon 4
{ Estació Ferrocarril. Telèfon 5
Els diumenges restarà obert el despatx de 12 a 1 del migdia

RADIO TECNIA
Reparació garantida de tota mena d'aparells de RADIO amplificadors etc.
Preus limitats i ràpida entrega
CASA SALTÓ
BALDRIC, 38 VALLS

Cada nova gesta infamant que sabem, comesa pels feixistes, més arrela dins nosaltres la pregonia convicció de que és precis guanyar la guerra; però guanyar-la totalment, amb la suprema garantia d'acabar d'un cop per sempre amb tota essència de feixisme, amb tota possibilitat de que pugués mai sobreviure.

AUTODISCIPLINA

¿Porqué los fascistas han parado sus ataques de una manera tan radical, que más que atacar se han puesto a la defensiva? Es muy sencillo de aclarar. El ejército popular cada día se supera en disciplina y en táctica de lucha. En los primeros momentos, nuestros elementos eran deficientes y escasos, tanto en el aspecto moral como en el material, porque no podía ser de otra manera. El asalto de improviso que hicieron los generales traidores no nos dió tiempo para nada. Después de aplastarlos en Cataluña, hubo que organizar rápidamente las milicias para encaminarlas hacia Aragón para detener a los fascistas que avanzaban casi sin encontrar resistencia. Pero, si el imperialismo internacional no hubiese puesto los pies en nuestro suelo, ¿hubiéramos tenido que cambiar de táctica? No! Aquellas milicias pléticas de valor y de entusiasmo, amantes de la libertad y de la justicia, tenían los suficientes valor y dinamismo para arrojar de nuestro suelo a tan deshonrosos seres.

Pero Franco y sus compinches, al darse perfecta cuenta de sus derrotas, y viéndose impotentes para contener los violentos empujes del pueblo trabajador, llamó al fascismo italiano y al alemán para que le ayudaran a cambio de entregarles pedazos de España.

Y por eso; porque nuestra lucha

no era lucha solamente contra el fascismo español, sino contra el imperialismo internacional; nos hemos visto obligados a organizarnos y equiparnos con tanta perfección, tal cual debe estarlo un verdadero ejército, ya que nuestro enemigo lucha con todos los adelantos modernos y con una gente bien disciplinada. Nuestro ejército tiene ya casi lo necesario, para infringir serias derrotas al enemigo. El botón de muestra lo tenemos en la toma de Teruel, después de la cual deben venir las de... y, más adelante, todo la España sometida al fascismo.

Y digo que nuestro ejército ya «casi» tiene todo lo necesario, porque aún no lo tiene todo. Falta que nosotros, soldados del ejército del pueblo, nos autodisciplinemos sin necesidad que nos lo impongan; que acatemos las órdenes que los mandos nos den, sin entrometernos a discutirlos, toda vez que la rapidez y la disciplina son los factores más primordiales de la victoria.

Compañeros combatientes, con una perfecta disciplina, junto con el probado valor de este ejército proletario, conquistaremos para España una nueva vida de paz y de igualdad.

¡Viva el Ejército del Pueblo!

A. TONDO

División 28. (Francisco Ascaso)

Les eleccions de Consells Directius dels Sindicats Agrícoles

Tal com estava decretat, varen tenir lloc diumenge passat les eleccions de Junttes Directives a un nombre considerable de Sindicats Agrícoles de Catalunya.

No sabem a hores d'ara com varen desenvolupar-se les esmentades eleccions en la generalitat de les localitats on varen efectuar-se, però si de la manera que es du-gueren a cap a la nostra comarca.

I què podríem dir-ne d'aquesta manera, pel que respecta a la gairebé totalitat de localitats on havia d'ésser o fou elegida la Junta Directiva del Sindicat Agrícola?

Preferim, però, no perdre el temps ni escandalitzar-nos per una realitat que, per altra banda, estàvem convençuts que esdevindria de la mateixa manera en que ho ha fet.

No podia ésser altra i hauria palesat un desconeixement més que absolut de la mentalitat i de les circumstàncies predominants en aquests moments gairebé arreu de Catalunya principalment, haver pogut creure que les coses havien d'esdevenir d'altra manera.

Tanmateix no ens proposem llençar cap dicteri ni atacar a ningú, llençant acusacions de responsabilitat amb motiu de determinats fets, procediments i resul-

tats.

Preferim pensar que, en tot cas, a tots ens en pertoca una bona part de la responsabilitat que se'n pugui dependre.

Cal, però, que ens convençem de la distància encara enorme que hi ha d'escriure un Decret, generalment acertadíssim, a dur-lo a la pràctica.

Voldríem fer revolucions planerament; voldríem resoldre el problema social sense fer mal a l'antisocialisme o, per altra banda, voldríem perjudicar i anihilar el no socialisme sense que ni tan sols estiguem segurs de si volem fer socialisme o aspirem a noves formes d'injustícia, monstruositat i privilegi.

El cert és que tots hem fet ben poca cosa per tal de contribuir a l'educació de les masses, sobretot revolucionàriament, que les hem enganyades enganyant-nos a nosaltres mateixos, que hem estat mancats d'orientació i de comprensió i que, per tot això, ens estem esgotant de daltabaix en daltabaix, sense que vingui per cap banda ni l'esperança de trobar la mesura justa, equilibrada i equilibradora, que ens permeti redreçar-nos i orientar-nos vers espais més elevats i més humans.

Reportatges d'ACCIO SINDICAL

El pensament dels nostres infants davant la guerra contra el feixisme

Convençuts que hauria d'ésser interessantíssim per als nostres lectors recollir en aquestes columnes el pensament d'aquest esbart de noietes i noietes que veiem córrer, jugar i barallar-se pels carrers o anar seriosos de casa a col·legi o de col·legi a casa, ens hem adreçat a un grup que jugava en una de les places més freqüentades per la infantesa de la nostra ciutat.

Gal·advertis que jugaven a boles tranquil·lament gairebé tots i no més tres o quatre s'entretenien en una lluita més o menys salvatge, però en broma, i, des de prompte cap no jugava a soldats ni a guerra. Les nenes saltaven a la corda o es perseguien jugant a no se què.

De bon antuvi, no ens ha estat fàcil assolir el que preteníem, tota vegada que la majoria dels xicotets i xicotetes que ens envoltaven cada vegada en nombre més gran es sentien mofetes i no acabaven de creure en la bona fe que ens animava.

Però a la fi, després d'esforços i de paraules en gran quantitat, sense, però, necessitat de repartir confits d'ametlla ni caramels, els nostres petits entrevistats s'han deixat influenciar pel nostre afany i ens han respost acompliment a tot quant els hem preguntat.

Antifeixistes, però dels més antifeixistes

—Jo ja ho era—diu un noi bru, de cara rodona i tipus capat—molt abans del 19 de Juliol, d'antifeixista. Quan encara no havíem sentit parlar de Franco ni dels altres criminals que fan colla amb ell, molt abans de començar aquesta guerra de veritat; nosaltres ja hi jugàvem a guerrear contra el feixisme No te'n recordes tu, Grifé?

—I aquest també, que també hi era—li respon l'interrogat, un xicarro ros, alt i fornit que deu tenir 12 o tretze anys, assenyalant-ne un altre de molt seriós que té al seu costat i es recolza en ell, amb la mà posada damunt el seu muscle.—Com que jo feia de feixista i sempre em guanyaven. I no és que m'agradés fer de feixista, si no que els altres no volien fer-ne, i jo sempre em deixava matar. El cas era que guanyessin els demés, els antifeixistes. Ves si podia guanyar jo, amb aquests braços i aquestes cames, i si no que ho digui en Palau, que ja se'n recorda d'aquell dia al Pati; però jo no ho volia que guanyessin els feixistes. D'aquesta manera, fent-ne jo, no

guanyaven mai i era com si jo hagués jugat també d'antifeixista.

—Ara—afegeix un altre—ja no hi juguem mai, per què ni en broma cap de nosaltres no ho vol ésser ja de feixista.

I vosaltres?

Adrecem aquesta pregunta a unes noietes que somrien escoltant-nos i escoltant els nois com ens espliquen.

Es miren les unes a les altres, alguna esclata a riure fort, però una d'elles, molt seriosa, se'ls imposa i ens respon per totes plegades:

—Nosaltres, no cal dir-ho, antifeixistes amb tota l'ànima.

Les demés es tornen més gràvides i ho refermen:

—Clar que sí.

I una rosseta molt decidida diu pel seu compte:

—A hores d'ara, amb el que han fet a tot arreu, ja no és possible que en quedi cap de noi ni noia que no sigui antifeixista. Ni entre els seus.

Els bombardeigs

—Què en sabeu dels bombardeigs i del què passa amb ells, vosaltres?—els preguntem.

Se'ns queden mirant sense saber, al primer moment, que contestar-nos. Alguns d'ells es miren els uns als altres i a la fi, després d'haver fet els possibles per a fer-nos entendre millor d'ells, diu el ros alt que abans jugava fent de feixista.

—Ah! Doncs el que porten els diaris i veiem al cine.

Però les imatges reproduïdes per la premsa gràfica i les visions cinematogràfiques són les que una empremta més general i més pregonia venen deixant en la infantesa.

Aquelles estampes del crim feixista damunt Madrid, Euzkadi i Astúries són les que veiem gravitar damunt de la mentalitat dels nostres infantils interlocutors amb més persistència, amb molta més força.

—Però teniu por quan sentiu parlar de bombardeig?

—Ah, jo sí! I molta que en tinc! —diu una noieteta grassona i bonica.

—Com si amb la por si pugués fer res —li respon una altra amb certa altiveza.

—Les noies, ja se sap, —diu el ros alt— aviat tremolen i xisclen de por.

—Doncs i vosaltres? —se li encaren ara les noies, i una afegeix: —L'altre dia, per no res, perquè passava un avió molt baix i es varen pensar que era feixista, vinga córrer tots espantats!

—Això, això! —diuen unes altres.

I encara una d'elles:

—I això que anàvem a col·legi i allí tocant hi havia dos mestres!

—Doncs jo, —diu el que es recolza en el ros alt a qui hem sentit dir-li Grifé— si el meu pare m'hagués deixat, a hores d'ara ja fóra pilot de «La Gloriosa» i ja ho veurien si s'atreveix a venir on jo fos les ales negres. I allà on fossin, perquè prou que els aniria a trobar jo!

—Jo també ho seré, quan tindrà el temps, d'aviador de la República —diu un altre.

—Mira aquest! —afegeix un tercer— Quan tindrem el temps tants ho serem!

—Sinó que llavors —diu el ros Grifé— ja la guerra s'haurà acabat i no quedarà ni rastre sisquerra de res feixista.

—Quina sort! —diuen les noies, i afegeixen:— Quina que fóra!

—Però vols dir que s'acabarà tan aviat? —pregunta el primer que ha dit que volia ésser aviador.

I sentim com un xic de neguit que està turmentant aquests infants davant el perill d'haver de renunciar a la seva ingenua il·lusió de lluitadors antifeixistes en qualitat d'aviadors.

Però una veu talla la conversa i deixa gravat a les nostres oïdes:

—Serà millor així.

Per què són antifeixistes

—Som antifeixistes perquè els feixistes fan la guerra, ens fan passar fam, maten a tothom, ho fan anar tot car, cremen els museus, assassinen els treballadors i els homes i dones i fins els nens i nenes que tenen cor i no volen ésser esclaus ni dolents com són ells.

—I per què bombardegen i fan tants de crims —afegeix una noia.

—I per què no volen que els treballadors puguem menjar essent els que treballem i menjar-s'ho tot ells que no treballen mai

Segueix a la pàgina 2